

πενθημερίαν περίπου εκδίδει και νέον δράμα εκ τῶν καλλιτέρων και οίκογενειακωτέρων. Αἱ πλείσται τῶν μεταφράσεων καλαί· ἡ εκτύπωσις ὡραία, ἡ ἐπιμέλεια περί τὴν εκδοσιν ἀκαταπόητος. Χαίρεται κανείς νὰ βλέπῃ τὰ ἔργα και τέρπεται νὰ τὰ ἀναγινώσκῃ. Ἡ διεύθυνσις διὰ τοὺς βουλομένους παρὰ τῷ ἀξιότιμῳ εκδότη κ. Γ. Α. Ξανθοπούλῳ, Κων)λιν Πέραν, Τυπογραφεῖον Παλαμάρη.

Ἐν Ἀμαρουσίῳ πάλιν κλοπή. Εὐτυχῶς ὁ κλέπτης, ἕνας Λοιδωρικιώτης, συνελήφθη ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτῆτου τῆς οἰκίας, ὅπου εἰσῆλθε νὰ ἐνασχῆσῃ τὴν τέχνην του, Σπυρίδωνος Χωματιανοῦ. Ὁδηγήθη δὲ εἰς Ἀθήνας ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Δημητρίου Χωματιανοῦ. Δὲν πιστεύομεν ὅτι θὰ παρεντεθῇ καμμιά λοιδωρικιώτικη ἐπιρροή διὰ ν' ἀπαλλαγῇ. Κύριε Κοσσονάκε, πρόσσεχε καλὰ τοὺς κλέπτας σου νὰ μὴ σοῦ τοὺς παίρουν οἱ κύριοι βουλευταί. Οἱ κλέπται σου εἶναι ἡ μόνη περιουσία σου. Πρόσσεχέ τους καλὰ.

Δὲν ἀρκοῦν μόνον τὰ Γυμναστήρια· ἔχομεν ἀνάγκην και συγγραμμάτων Γυμναστικῆς. Πρὸ καιροῦ εἶχεν εκδώσει τοιαῦτα ὁ κ. Πύργος. Ἴδου τώρα και ὁ κ. Φωκιανὸς ἀναγγέλλων Ἐγχειρίδιον Γυμναστικῆς. Ἐκ τῆς ἀγγελίας φαίνεται ὅτι θὰ εἶναι πλήρες, διότι θὰ περιέχῃ και ἀνατομίαν και φυσιολογίαν και ὑγιεινὴν τῆς Γυμναστικῆς. Διὰ τοῦτο ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ὑποστηρικθῇ ὑπὸ πολλῶν, διότι αὐτὰ τὰ συγγράμματα ἔνεκα τῶν ἀπαραιτήτων ξυλογραφίῶν εἶναι δαπανηρότατα και οἱ ἐργαζόμενοι ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ δὲν εἶναι ἀνάγκη και νὰ χρεωκοπῶσι!

Ἡ μυστηριώδης ἀγγλοελληνικὴ ἡμερὶς ὁ Ἑλληρικὸς

Χρόνος και ὁ Ἑλικὸν ἐξακολουθεῖ τὴν εκδοσιν τῶν φύλων τῆς. Δημοσιεύει δὲ εκλεκτὴν ὕλην και ἄρθρα πολὺ ἐμβριθῆ και πολὺ πρακτικά. Μᾶς ἤρесе πολὺ ἐν ἄρθρον τῆς περί συνομολογήσεως ἐμπορικῆς συνθήκης μεταξὺ Ἀγγλίας και Ἑλλάδος. Τὰ βλέπει αὐτὰ ὁ κ. Τρικούπης; Ἐπάρχουν δημοσιογράφοι πολιτικώτεροι αὐτοῦ.

Ἐτελέσθησαν ἐν Πάτραις οἱ ἀρραβῶνες τοῦ καλλίστου και ἀγαπητοῦ ἐν Ἀθήναις νέου κ. Γεωργ. Κανελλοπούλου, υἱοῦ τοῦ ἐν Κορίνθῳ μεγαλοκτηματίου κ. Εὐθ. Κανελλοπούλου, μετὰ τῆς δεσποινίδος Πηνελόπης Καλαμογδάρη.

Ἐξεδόθη ἐν ἰδιαιτέρῳ φυλλαδίῳ ὁ πανηγυρικὸς τοῦ κ. Ἰγνατίου Μοσχάκη εἰς τὴν ἐπέτειον τοῦ Διδασκαλικοῦ Σολόγου. Εἶναι πανηγυρικὸς τοῦ Εὐαγγελίου, μετὰ τῆς διακρινούσης τὸν γράφαντα στωμυλίας.

Συγχαίρομεν τὸν κάλλιστον νέον κ. Διον. Ἰατροῦ διὰ ἐπιτυχεῖς του ἐν τῇ νομικῇ σχολῇ διδακτορικῆς ἐξετάσεως. Τῷ εὐχόμεθα τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν και ἐν τῇ πρακτικῇ τῆς ἐπιστήμης του ἐξασκήσει.

M.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ἡ ἀρχηγὸς τῶν τελευταίων διαδηλώσεων τῶν Παρισινῶν ἐργατῶν, τῶν χωρὶς ἐργασίας, οἵτινες κατὰ χιλιάδας διήλ-

τοῦ προσώπου τοῦ Ἰακώβου τοὺς ἀπαστράπτοντας ὀφθαλμούς του. Βραχνοὶ φθόγγοι ἐξῆλθον τοῦ λάρυγγός του, αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν του διεστάλησαν, τὸ βλέμμα του προσέλαθεν ἐκφρασιν γλυκίαν, διαχυθεῖσαν καθ' ὅλην τὴν φυσιολογίαν του, και τὸ μέτωπόν του ἐφαιδρύνθη. Τί ἐσκέπτετο; Οἷαν νέαν και ἀγνωστον ἐντύπωσιν ὑφίστατο; Τοῦτο ἀδυνατοῦμεν νὰ τὸ ἐξηγήσωμεν. Ἄλλ' αἴφνης λυγμὸς ἐξέφυγεν ἀπὸ τοῦ στήθους του και νέα πυκνὰ δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Κλαίει, νουνά, κλαίει! ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος ὑπὸ προφανοῦς συγκινήσεως καταληφθεῖς.

— Αὐτὸ κάμνει, ἀφότου εἶνε ἐδῶ.

— Πῶς με βλέπει! σὰν νὰ μοῦ ζητῇ κανένα πράγμα.

— Ξεύρω ἐγὼ τί σὲ ζητεῖ.

— Πρέπει νὰ τοῦ τὸ δώσωμεν.

— Ὅχι ἀκόμη.

— Διατί;

— Περιμένω νὰ νυκτώσῃ και νὰ φύγουν αὐτοὶ ποῦ στέκονται μπροστὰ στὸ σπῆτι.

Ὁ ἄγριος σηκώθηκεν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπέλαμψαν διὰ μέσου τῶν δακρῶν, ὅτε δραξάμενος τοῦ βραχίονος τοῦ Ἰακώβου διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, διὰ τῆς ἄλλης τῷ ἔδειξε τὸ παράθυρον μετ' ἀποτόμου κινήσεως.

— Δὲν καταλαμβάνω, εἶπε θλιβερῶς τὸ παιδίον.

— Ἐγὼ ὅμως καταλαμβάνω, ἐψιθύρισε ἡ Αἰκατερίνη.

Ὁ ἄγριος κατεβίβασε τοὺς βραχίονας μετ' ἀποθαρρύνσεως, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, ἐξέβαλε σπαρακτικὸν στεναγμὸν, ἐπανεκάθησε, και τὸ πρόσωπον στηρίξας ἐπὶ τῶν χειρῶν του ἐπανελάβε τὴν ἀκίνησίαν του· ἀλλ' ἐκ τῆς ἐξοικνώσεως τοῦ στήθους του κατάδηλοι ἐγένοντο οἱ λυγμοὶ του.

Ἡ Αἰκατερίνη προσεκάλεσε τὸν Ἰάκωβον νὰ καθίσῃ πλησίον τῆς και ἤρξαντο νὰ συνδιαλέγονται σιγανῇ τῇ φωνῇ, ὡς νὰ ἐφοβοῦντο μὴ ταραξῶσι τοὺς διαλογισμοὺς τοῦ ἄγριου. Ἡ νύξ ἐπῆλθεν, οὔτω δὲ κενηκότες νὰ περιμένωσι και προσκληθέντες ἐπίσης διὰ τὸ δεῖπνόν των, οἱ περιέργοι ἀπυσύρθησαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μερικῶν πλέον ἀτόμων μεινάντων ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας.

— Ἰάκωβε, εἶπεν αἴφνης ἡ Αἰκατερίνη, θὰ με βοηθήσῃς σὲ μιὰ δουλειά.

Ἐκεῖνος τὴν παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως.

— Ναι, ἐξηκολούθησε, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θὰ ἔκαμνον μόνον, θὰ τὸ κάμουμεν μαζῇ.

— Τί θὰ κάνουμε, νουνά;

— Θὰ δώσωμαι αὐτοῦ τοῦ κακομοῖρη ὅ,τι μᾶς ζητᾷ.

— Τί ζητᾷ;

— Νὰ, τὴν ἐλευθερίαν του.

συντάς ὁδοὺς ζητοῦντες ἐργασίαν καὶ ἄρτον, εἶναι ἡ γνωστὴ Λουίζα Μιχαλίνα, ἡ ἰδίᾳ ἥτις εἶχε συμβουλευθεῖ τὴν ἀπεργίαν τῶν γυναικῶν . . . εἰς τοὺς ἄνδρας τῶν.

Αὐτὴ ἔχει μιὰ μητέρα ἥτις κατ' οὐδένα τρόπον ἀσπάζεται τὰς ξεβρακώτους ἰδέας τῆς.

Βίς ἀνταποκριτῆς τῆς γαλλικῆς Πατρίδος ἔλαβε συνέντευξιν μετ' αὐτῆς.

Ἐνῶ αὐτὴ λοιπὸν ἐδικαιολογεῖτο ὅτι ἐπειδὴ ἐργάζεται χωρὶς ἐργασίαν ἔκαμαν διαδηλώσειν ὄφειλεν αὐτὴ νὰ εἶναι μαζὺ τοὺς, καὶ ὅτι τίποτε ἄλλο δὲν ἐζήτουν εἰμὴ ἄρτον καὶ ἐργασίαν, ἡ μητέρα διακόπτουσα ἀπέναντι τοῦ ἀνταποκριτοῦ ἐφώνησεν :

— Αὐτὰ εἶναι κακὴ θείαις !

Νέον εἶδος παραπετάσματα :

Ὁ συρμὸς ἐπεκράτει ἐν Παρισίοις χρωματισμένων ὑελωμάτων, με ὠραίας γοθθικῆς ἰχνογραφίας ἢ τῆς Ἀναγενήσεως εἰκόνας.

Αὐτὰ ἐκόστιζαν πολὺ.

Τὰ Μεγάλια Καταστήματα τοῦ Λούβρου ἐφεύρον παραπετάσματα ἐκ Μουσελίνης ἀναπαριστῶντα τοιαῦτα σχέδια ὑελωμάτων.

Παρακαλοῦμεν τὰ Ἐμπορικὰ νὰ φέρουν κ' ἐδῶ. Εἶνε περιέργον ὅτι ἐδῶ, ποῦ ἔχομεν τὸν ἥλιον σχεδὸν ἐχθρὸν τὸ θέρος, οἱ κύριοι ἔμποροι δὲν φέρουν ποικιλίας χρωματισμένων παραπετασμάτων καὶ μᾶς παραπέμπουν ὅλους εἰς τὸ πληκτικὸν σκοτεινίασμα τῶν γριλλῶν.

Διὰ τοὺς φιλοπαρισίνους μας, τοὺς φαναριώτας μας, τοὺς

φαναριωτίζοντας καὶ τοὺς μαϊμουδιζοντας ἀναγγέλλομεν, ὅτι ἡ λέξις σίκ (chic) ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ pchutt (τσιούτ).

Δὲν λέγουν πλέον ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἔχει σίκ· εἶναι ντυμένη σίκ· τρώγει σίκ· κοιμᾶται σίκ· ἀλλὰ ἡ πεταλουδίτσα αὐτὴ εἶναι πσιούτ· τὸ στῆθός τῆς εἶναι πσιούτ· ὁ ὕπνος τῆς εἶναι πσιούτ, κτλ.

Ἄρπατέ το λοιπὸν, γευθῆτέ το, φάτέ το καὶ μετῆσυγείας σας.

ΟΙ ΜΑΛΤΕΖΟΙ ΤΟΥ ΤΡΙΚΟΥΠΗ

(ἐπὶ τῆ εὐκαιρίᾳ τοῦ φόρου ἐπὶ τοῦ καπνοῦ
καὶ τοῦ σιγαρογράφου)

Κάτω τὸ σιγαροχάρτο
τὸ φορολογημένο,
ὁ σιρ-Τρικούπης ἔλληνα
δὲν θέλει χτικιασμένο.

Βλάπτει τὸ σιγαροχάρτο
τοῦ ἔθνους τὴν κοιλίαν,
κ' ἐκφράζει ὁ σιγαριστῆς
αὐθάδειαν ἀχρεῖαν.

Ὁ μέγας Ἀναμορφωτῆς
ἠράσθη τὴν Μελίτην,

— Πῶς ! καὶ θέλετε σεις ;

— Νὰ τὸν ἀφήσω νὰ φύγῃ νὰ πάῃ σ' τὰ δάση του, ἐκεῖ ποῦ τὸν συνέλαβον σήμερα τὸ πρωτῆ.

— Καὶ ὁ νουνός, ἔπειτα, τί θὰ πῆ ;

— Κι' ἐγὼ δὲν ἔξεύρω, ἀλλὰ τὸν λυποῦμαι τὸν κακόμοισρον.

— Ὁ νουνός θὰ θυμώσῃ.

— Πιθανόν.

— Θὰ λυπηθῆ.

— Καὶ οἱ δύο μαζὺ θὰ τὸν καθησυχάσωμεν.

— Νὰ τοῦ ποῦμε πῶς μονάχος του μᾶς ἔφυγε.

— Ἰάκωβε, ἡ συνείδησίς μου μοῦ λέγει, ὅτι κάμνουμε μιάν καλὴν πράξιν· νὰ μὴ ποῦμε λοιπὸν ψεύματα, νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθειαν.

— Ναί, νουνά μου, ναί. Καὶ γιὰ νὰ μὴ θυμώσῃ μαζῆ σας ὁ νουνός μου, ἐγὼ μονάχος μου θὰ τὸν κάμω νὰ φύγῃ.

— Καλὰ, Ἰάκωβέ μου. Ἄ ! εἶσαι ἐξυπνος, πολὺ ἐξυπνος, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν σ' ἀφήνω μονάχο.

Ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ παρετήρησεν ἐν τῇ ὁδῶ.

— Τέλος πάντων, εἶπε, μόλις πεντε ἢ ἐξ ἔμειναν πλέον, ἔπειτα εἶνε ἀρκετὰ σκοτεινὰ ὥστε θὰ ἔμπορέσῃ νὰ φύγῃ τώρα χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ κανένα.

Ἄναψε κηρίον, ἔνευσε εἰς τὸν βαπτιστικὸν τῆς νὰ τὴν περιμένῃ καὶ ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, ἐπανῆλθε δὲ μετ' ὅτ' ἰλίγας στιγμᾶς φέρουσα μεγάλο κομμάτι ψωμί καὶ ἐντὸς πινακιδίου τὰ ἀπομεινάρια τοῦ γεύματος, μισὴ ὄρνιθα καὶ μιάν μεγάλην μερίδα μοσχάρι. Ὁ ἄγριος ἐπὶ μάλλον ταρρασσόμενος καὶ θορυβούμενος, πρὸ πάντων ἀφότου εἶχεν ἐπέλθει ἡ νύξ, ἠκολούθει μετὰ μεγάλης ἀγωνίας τὰς κινήσεις τῆς συζύγου τοῦ δημάρχου, μετ' ἀπορίας βλέπων αὐτὴν πληροῦσαν τὰ θυλάκιά του τροφῶν καὶ θέτουσαν εἰς αὐτὰ ἄρτον, φιάλην οἴνου, κρέατα, σάκχαριν, καὶ πολλὰ κουτῖα σοκολάτας.

— Θὰ τῷ ἔδωκα καὶ χρήματα, ἐσκέπτετο, ἡ Αἰκατερίνη ἐφ' ὅσον ἐπλήρου τὰ θυλάκιά του, με ὅτι περιέπιπτεν εἰς χεῖράς τῆς, ἀλλὰ τί θὰ τὰ κάμῃ ;

Ὅτε ἐφόρτωσεν ἐπαρκῶς τὸν ξένον τῆς καὶ ἦτον ἀδύνατον πλέον νὰ θέσῃ τι εἰς τὰ θυλάκιά του—ἡ γενναίφρων γυνὴ θὰ ἐπεθύμει νὰ τοῦ δώσῃ ἂν ἔμπορεύσε νὰ τὰ μεταφέρῃ πάντα τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ,—εἶπε πρὸς τὸν Ἰάκωβον :

— Γρηγόρα, γιὰτί ἡ ὥρα εἶνε ἑπτὰ, καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἔμπορεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ νουνός σου.

— Νάνοιξωμε τὸ παράθυρο ;

— Ὅχι, γιὰτί θὰ τὸν ἴδου ἂν περάσῃ εἴτε ἀπὸ κεῖ εἴτε ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ δρόμου. Πάρε τον ἀπ' τὸ χέρι καὶ ἀκολούθα με.